

Slovo k povzbuzení na neděli 9. ledna 2022, na svátek Křtu Páně
Biblická čtení: Iz 40,1-8.9-11; Ž 104; Tit 2,11-14; 3,4-7; Lk 3,15-16.21-23

Milé sestry, milí bratři,

dnes, v neděli po (čtvrteční) slavnosti Zjevení Páně, slavíme **svátek Křtu Páně**. Rozevívá se tak před námi novozákonní **svědectví** o Ježíšově **křtu** v řece Jordánu, svědectví o události, která se odehrála v 15. roce vlády císaře Tiberia, tedy někdy v roce 27 nebo 28. Křtem **končí** Kristův skrytý život v Nazaretě, celé jeho **dětství a mládí**. Máme jej dnes před sebou už ne jako malé dítě, ale jako již dospělého a zralého **muže**. Začíná jeho **veřejné působení**.

Dnešním svátkem proto **končí i doba vánoční**, zítřkem začne liturgické mezidobí.

Kristův křest, o kterém čteme s různými důrazy a s trochu jinak popsány detaily ve všech čtyřech sepsáních evangelia, patří ale ještě **k vánocům**. Nejen jako završení Kristova mládí a dětství, ale i jako další ze **zjevení**, ukázání se (to je význam řeckého *epifaineia*) Boží slávy. Nejprve se ukázala **pastýřům** kolem anděla, pak ji spatřili v Betlémě na novorozeném Kristu. Boží slávu na Dítěti rozpoznali i **mudrci** od Východu hledající Mesiáše. Po mnoha letech Boží slávu na Ježíšovi rozpozná i **Jan**, když ho křtí. Příští neděli uslyšíme o vychutnání si Boží slávy ve vodě proměněné ve víno **na svatbě v Káně**, při prvním zázračném znamení, které Ježíš učiní. To vše jsou **Boží epifanie**, zjevení Boží slávy **na začátku** Ježíšova pozemského života a působení.

Vraťme se ale ke **křtu Páně**; má řadu krásných významů, mnohotvárně k nám promlouvá.

Jednak je **ustanovením svátosti křtu**, zejména jeho svátostné **materie** (vody) a svátostného **gesta** (ponoření). **Křtem** vodou se my – lidští synové a dcery – stáváme více **Božími dětmi**, jsou nám **odpuštěny** hříchy a může, chce v nás být **zapálen** oheň Božího **Ducha**, oheň víry, naděje a především lásky.

Ve svém křtu sám Pán Ježíš navíc jakoby **shrnul** celou svou pozemskou **existenci**: Ponoření do vody znamená jeho **smrt**, vystoupení z ní jeho **zmrtvýchvstání** a otevřené nebe jeho Božství, jedinečné synovské **spojení s Bohem Otcem**. Kristovým sestoupením do vod Jordánu byly jeho **vody posvěceny** a spolu s nimi i veškerá **voda**, místo počátku života na **zemi**. I proto by náš křest – počátek zvláštního Božího života v nás – měl předznamenávat, **určovat** celý náš **život**, Kristova přijatá **přítomnost** by měla vše živé v nás a kolem nás **posvěcovat**, ba prosvěcovat.

V Lukášově svědectví – to je jeho specifikem oproti ostatním evangeliím – se nebe nad Ježíšem otevře ve chvíli, když se **modlil**. Lukáš častěji zaznamenává, že se něco podstatného děje, právě když se Pán Ježíš modlí. I **Boží Syn** se totiž jako člověk **modlil**, nemohl se nemodlit, když i celé jeho lidství bylo spojeno s Božstvím. Evangelista to zaznamenává, aby nám připomněl, že **modlitba** je skutečně nejpřirozenější a nejsnazší formou **komunikace** člověka, jeho duše s Bohem a že plnější **účinnost**, hlubší **prožitek svátostí** – nejen křtu či smíření, ale všech – závisí také **na nás**, na naší **otevřenosti Bohu** a jeho působení; na otevřenosti, která se uskutečňuje právě **formou modlitby**.

Pán Ježíš se před křtem zařadil **do zástupu hříšníků** přicházejících k Janu Křtiteli. Aby nám připomněl, že jedině **pokora**, uznání vlastní slabosti i hříšnosti ale také pokorné vědomí **nevýjimečnosti** vzhledem k ostatním lidem, vědomí naší bytostné rovnosti s nimi, **otevívá** lidská srdce **Božímu působení**, otevírá člověku nebe.

To vše a jistě mnohem víc můžeme číst a vnímat jako **důvod, proč** Pán Ježíš chtěl být a také byl Janem Křtitelem v Jordánu **pokřtěn**. Protože jako Boží Syn **nemusel** být pokřtěn, ale **chtěl** být pokřtěn **kvůli nám**, pro naše **dobro**. Jako ostatně **jedině proto** již **sestoupil z nebe** a stal se člověkem, křehkým dítětem.

A právě toto **nemusel, a přesto to chtěl a udělal**, je něčím, co se sice zdá být nenápadným, možná v biblické logice samozřejmým, protože provázající veškeré Boží působení, ale přesto je něčím, co by nás znovu a znovu mělo **zasáhnout**. Zvláště když se jedná o souvislost se

křtem Pána Ježíše ustanovujícím náš **křest**, počátek, výsostný zdroj a vzor naší křesťanské existence.

Učinit něco jen tak, bez povinnosti, bez nucení, bez postranních osobních úmyslů a prospěchu, jen s ohledem **na druhého** a v **jeho prospěch**, je přeci jednou z nejkrásnějších **charakteristik lásky**. A k ní by nás Boží křestní – a jakákoli jiná – **milost** měla **vést a proměňovat**. **Nezištná láska** je také oním **ohněm Ducha svatého** v našem životě. Vždyť **nezištný čin** z lásky je nejhlubší charakteristikou samotného **Božího bytí**, bytí Trojice, a veškerého Božího **činění**, stvořitelského i vykupitelského.

Čin nezištné lásky nás proto nejvíce **připodobňuje Bohu**, k jehož podobě a obrazu jsme stvořeni. **Schopnost k nezištným činům** lásky by měla být jedním z prvních ovocí naší Boží (křestní) milostí **proměněné existence**.

Milé sestry, milí bratři, **Kristův křest** na přelomu jeho skrytého života v Nazaretu a začátku jeho veřejného působení je opravdu – vedle mnoha jiného – jednou z **nejkrásnějších epifanií Boží slávy, Boží lásky**, zjevující, že její podstatou je **nezištnost**.

Kéž by nás tato **epifanie zasáhla** a vzbudila v nás **oheň touhy** po aspoň trochu podobné **nezištnosti**, kéž by v nás zapálila **oheň síly** být **nezištnými**, a dala nám jiskru **radosti** z nezištnosti.

Neboť jestliže něco nám, lidem **dneška** někdy asi vážně **chybí**, pak je to právě **nezištné smýšlení**, ochota činit věci jen tak, bez odplaty, z lásky, komukoli, blízkým i vzdáleným. Proto právě k nezištnosti nám náš křest, naše komunikace s Bohem, naše víra, naše křesťanství chtějí v dnešní době dát zjevně **sílu**. A tak se jí nebraňme, přijměme ji, číňme.

Má to smysl. Skrze **Kristovu nezištnost** – začínající v Betlémě a končící na kříži – se jednou provždy a jedinečně **zjevila Boží sláva**. Každá **naše nezištnost** může být jejím nepatrným **odleskem**. Boží sláva ve světě pak má sílu si **podmaňovat** další a další lidská srdce. Boží sláva má sílu se šířit.

A protože právě o to jde – mimo jiné se za to modlíme denně v Otčenáši, prosíme-li o posvěcení Božího jména – je dobré na primát povolání k nezištnosti lásky **pamatovat**, kdykoli zase budeme **před možností volby** nezištného činu lásky **postaveni**. S Boží pomocí...